

figt at nedsette et Udvalg, der imidlertid kunde arbejde i Sagen, idet der forventes, at der vil være Tid overladt dertil. Saafremt den høitagtede Indenrigsminister ikke havde været tilstede, mener jeg, at der alene i denne Omstændighed vilde have været Grund til at udsætte Sagens Afgjørelse med Hensyn til det første Spørgsmaal til næste Møde, og jeg vilde ikke finde, at der i Regulativet var Noget tilhinder derfor. Foraauidt det dernæst er yttret som en Grund, der maatte tale for, at Thinget ikke befattede sig med en Sag paa et saa langt henrykket Stadium af den Tid, hvori det er at vente, at Thinget vil komme til at arbejde — at det er uvist, hvorvidt et Forslag, som var behandlet af det ene Thing, vilde i den følgende Sesssion af det andet Thing være at betragte som behandlet af det ene Thing og at optage i den Stilling, hvori det var ved den foregaaende Sesssions Slutning, da har allerede for længe siden dette Spørgsmaal været omventileret mellem Folkethingets ærede Formand og mig. Det er imidlertid vist, at dette Spørgsmaal foreligger egentlig ikke før ved næste Sesssions Møde. Det er ikke nødvendigt, at det afgjøres før næste Sesssion; men, at det sandt sin Afgjørelse tidligere, kunde jo vistnok være ønskeligt, og det bliver navnlig ønskeligt, naar man vil benytte Afgjørelsen af dette Spørgsmaal til deraf at bedømme, hvorvidt det er hensigtsmæssigt, at det ene Thing befatter sig med et Lovforslag, som det vel kan bringe til Ende, naar det dog ikke veed, om det, naar Thingene igjen samles, skulde betragtes som et nyt Forslag, og saaledes atter fra først af behandles i begge Thing. Det er jo imidlertid Noget, som ikke isoleret kan afgjøres af det ene Thing, hvorimod det jo er vist, at det lidet kunde nytte, om f. Ex. Landstinget antog, at et Lovforslag, som af det i en Sesssion endelig var behandlet, maatte af Folkethinget i den følgende Sesssion optages som et fra Landstinget det tilsendt og fuldført Forslag, hvis Folkethinget havde en anden Mening. Det er altsaa aldeles nødvendigt, at der er Dvereenstemmelse mellem Thingene i denne Henseende. Hvad der i sin Tid mellem begge Things Formænd har været omhandlet, var, om det maatte anses hensigts-

mæssigt, at begge Thingenes Regulativcomiteer toge denne Sag under Overveelse, idet den jo vistnok kan løses paa forskellige Maader, og at man saaledes nærmere fik deres Ansæelse herom at vide, ligesom de jo tillige kunde conferere med Regjeringen med Hensyn til dette Spørgsmaals Afgjørelse. Men jeg troer saaledes, at man ved Afgjørelsen af denne Sag vist vanskeligt kan gaae ud fra hvad der enten i den ene eller anden Retning vil blive Tilfældet med Hensyn til dette formelle Spørgsmaals Afgjørelse; thi det vil vist ikke være saa hurtigt afgjort, at det kan influere paa Forsamlingens Beslutning nu om at tage den nærværende Sag under første Behandling eller at nedsette et Udvalg. Jeg mener derfor, at man maa indskrænke sig til et af de to Spørgsmaal, som i Begyndelsen ere fremsatte, og som det forekom mig at her var Tale om, nemlig, om ikke den høitagtede Indenrigsminister af de Grunde, som ere anførte, skulde finde sig bevæget til at tage Lovforslaget tilbage, eller, i modsat Fald, om der skal nedsettes Comitee. Foraauidt den ærede 1ste Landstingsmand for 9de Kreds (Dahl) omtalte det som et Afviitnings-Spørgsmaal, saa vil jeg dog ansee det for rettere i saa Fald, at Sagen gif til 1ste Behandling, hvorefter man da altid kan omventilere, hvorvidt det maatte anses hensigtsmæssigt at lade den gaae til de følgende Behandlinger.

Indenrigsministeren: Da det kun er faa Dage siden, jeg paa Regjeringens Begne havde den Ære at forelægge det Udkast, hvorom her er Tale, saa er det en Selvsølge, at Regjeringens Stilling ikke kan være forandret i den Tid, og da man den Gang fandt sig foranlediget til at forelægge Lovudkastet, saa vilde det staae i Modsetning dertil, om man nu vilde tage det tilbage. Jeg drifter mig altsaa ikke til paa Regjeringens Begne at tage det tilbage, og jeg skjønner saameget mindre, at dertil kan være Anledning, som det, uden Hensyn til hvilket Resultat man vil komme til med Hensyn til det Spørgsmaal, som den ærede Formand har omtalt, dog altid vil være af Værdi, hvad der bliver forhandlet i Thinget om en Sag, selv om den end ikke kommer